

J.K. ROWLING

HARRY POTTER

ja
salaisuuksien kammio

TAMMI

J.K. ROWLING

HARRY POTTER
ja
salaisuuksien kammio

Suomentanut Jaana Kapari

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *Harry Potter and the Chamber of Secrets*
ilmestyi vuonna 1998 (Bloomsbury Publishing Plc).

Teksti © J. K. Rowling, 1998

Kannen kuvat: Jonny Duddle © Bloomsbury Publishing Plc 2014

Kartta: Tomislav Tomic © J. K. Rowling 2014

Wizarding World is a trade mark of Warner Bros. Entertainment Inc.

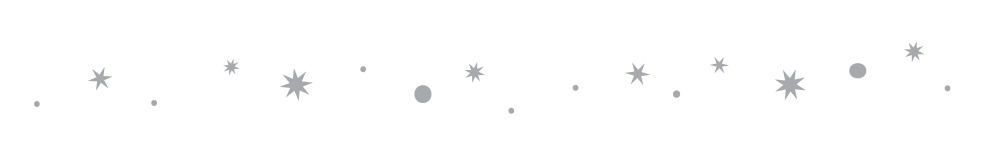
Wizarding World Publishing and Theatrical Rights © J.K. Rowling

Wizarding World characters, names and related indicia are

TM and © Warner Bros. Entertainment Inc. All rights reserved

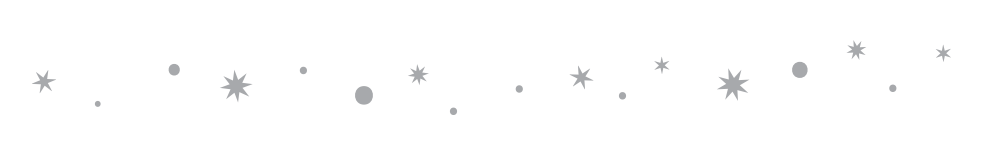
Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-0182-5

*Séan P.F. Harrisille,
pakoauton kuljettajalle ja
ystävälle vastamässä*

SISÄLLYS

<i>Ensimmäinen luku</i> KAMALA SYNTYMÄPÄIVÄ	7
<i>Toinen luku</i> DOBBY VAROITTA	19
<i>Kolmas luku</i> KOTIKOLO	32
<i>Neljäs luku</i> SÄILÄ JA IMUPAPERI	51
<i>Viides luku</i> TÄLLIPAJU	75
<i>Kuudes luku</i> GILDEROY LOCKHART	97
<i>Seitsemäs luku</i> KURAVERTA JA MUTINAA	116
<i>Kahdeksas luku</i> KUOLEMAPÄIVÄJUHLAT	135
<i>Yhdeksäs luku</i> SEINÄKIRJOITUS	154
<i>Kymmenes luku</i> RIIVIÖRYHMY	176
<i>Yhdestoista luku</i> KAKSINTAISTELUKERHO	198

<i>Kahdestoista luku</i> MONIJUOMALIEMI	223
<i>Kolmastoista luku</i> ERITTÄIN SALAINEN PÄIVÄKIRJA	246
<i>Neljästoista luku</i> CORNELIUS TOFFEE	269
<i>Viidestoista luku</i> HÄMÄKÄK	286
<i>Kuudestoista luku</i> SALAISUUKSIEN KAMMIO	305
<i>Seitsemästoista luku</i> LUIHUISEN PERILLINEN	328
<i>Kahdeksastoista luku</i> DOBBYN PALKKIO	350

– Ensimmäinen luku –

KAMALA SYNTYMÄPÄIVÄ

Ei ollut ensimmäinen kerta kun Likusteritie nelosen aamiaispöydässä räjäyttiin. Vernon Dursley oli herännyt aamuyöllä äänekkääseen huhuihuun, joka kantautui hänen vaimonsa sisarenpojan Harryn huoneesta.

”Kolmas kerta tällä viikolla!” hän karjui ruokapöydässä. ”Jos sinä et saa sitä pöllöä kuriin, se saa luvan lähteä!”

Harry yritti jälleen kerran selittää.

”Sitä pitkästyttää”, hän sanoi. ”Se on tottunut lentelemään ulkona. Jos vain voisin päästää sen illalla ulos...”

”Tyhmäksikö sinä minua luulet?” Vernon-setä ärjyi. Hänen tuuheissa viiksissään roikkui riekale paistettua kananmuna. ”Minä tiedän, mitä tapahtuu jos se pöllö pääsee irti.”

Hän vaihtoi synkkiä katseita Petunia-vaimonsa kanssa.

Harry yritti väittää vastaan, mutta hänen sanansa hukkuivat Dudley-serkun pitkän ja kovaäänisen röyhtäyksen alle.

”Minä tahdon lisää pekonia.”

”Paistinpannussa on lisää, muruseni”, Petunia-täti sanoi ja katsoi ihaillen isokokoista poikaansa. ”Meidän täytyy ravita sinua niin kauan kuin voimme... sen koulun ruoka ei

kuulosta oikein hyvältä.”

”Joutavia, Petunia, minä en ikinä jäänyt nälkäiseksi silloin kun itse kävin Jalostamo”, Vernon-setä rehvasteli. ”Dudley saa kyllikseen syötävää, etkö saakin, poika?”

Dudley, joka oli niin lihava että hänen takamuksensa lölyi yli keittiötuolin kummankin reunan, kääntyi Harryyn päin naama leveässä virneessä.

”Anna paistinpannu.”

”Sinä unohdit taikasanan”, Harry ärsytti tahallaan.

Sillä pikku lauseella oli uskomaton vaikutus muuhun perheeseen: Dudley haukkoi henkeä ja putosi tuoilta sellaisella rämähdyksellä, että koko keittiö tärisi, Petunia-täti kirjautti ja painoi käden suulleen, Vernon-setä pomppasi pystyyn ohimosuonet tykyttäen.

”Tarkoitin, että pitää sanoa ’ole hyvä!’” Harry korjasi kiireesti. ”En tarkoittanut –”

”ENKÖ MINÄ OLE SANONUT”, Harryn setä jylisi niin että sylki roiskui pitkin pöytää, ”ETTEI SITÄ T:LLÄ ALKAVAA SANAA KÄYTETÄ TÄSSÄ TALOSSA?”

”Niin mutta minä –”

”ETTÄ SINÄ USKALLATKIN UHKAILLA DUDLEYTA!” Vernon-setä mylvi ja takoi sanojensa säestykseksi nyrkillä pöytää.

”Minä vain –”

”PIDÄ VARASI! MINÄ EN SUVAITSE SITÄ, ETTÄ SINUN OMITUISUUDESTASI PUHUTAAN TÄMÄN KATON ALLA!”

Harry tuijotti vuoroin punakkanaamaista setäänsä ja vuoroin kalvakkaa tätiään, joka yritti kammata Dudleyta jaloilleen.

”Hyvä on”, Harry sanoi, ”hyvä on...”

Vernon-setä istuutui huohottaen kuin hengästynyt sarvi-kuono ja tarkkaillen koko ajan tiukasti Harrya pienten, pistävien silmiensä nurkasta.

Siitä alkaen kun Harry tuli kesälomaksi kotiin, Vernon-setä oli kohdellut häntä kuin pommia, joka voi laueta milloin hyvänsä, koska Harry ei oikeasti ollut ihan tavallinen poika. Hän oli niin kaukana tavallisesta kuin mitenkään oli mahdollista.

Harry Potter oli velho – velho, joka oli juuri päättänyt ensimmäisen vuotensa Tylypahkan noitien ja velhojen koulussa. Ja vaikka Dursleyn perhettä harmitti, että Harry tuli lomaksi kotiin, se ei ollut mitään verrattuna siihen miltä Harrysta tuntui.

Harrylla oli niin kova ikävä Tylypahkaan, että tuntui kuin vatsa olisi ollut koko ajan kipeä. Hänellä oli ikävä linnaa, sen salakäytäviä ja kummituksia, oppitunteja (vaikkei ehkä sentään juomamestari Kalkaroksen tunteja), pöllöjen tuomaa postia, kekkereitä suuressa salissa, nukkumista omassa pylvässängyssä tornin makuusalissa, kyläreissuja riistanvartija Hagridin mökkiin, joka sijaitsi linnan mailla kielletyn metsän laidassa, ja etenkin velhomaailman suosituinta urheilulajia eli huispausta (kuusi pitkää maalialkua, neljä lentävää palloa ja neljätoista pelaajaa luudanvarsilla).

Vernon-setä oli lukinnut Harryn loitsukirjat, taikasauvan, viitan, noidankattilan ja huippuhienon Nimbus kaksituhatta -luudanvarren portaitten alapuoliseen komeroon sinä silmänräpäyksenä kun Harry oli tullut kotiin. Mitäpä Dursleyt siitä välittivät, vaikka Harry menettäisikin paikkansa tuvan huispausjoukkueessa kun ei päässyt koko kesä-

nä lainkaan harjoittelemaan? Mitäpä se Dursleyn perhettä liikutti, vaikka Harry menisikin syksyllä takaisin kouluun kaikki läksyt tekemättä? Dursleyt olivat niitä, joita velhot sanoivat jästeiksi (heidän suonissaan ei virrannut pisaraakaan taikuutta), ja he häpesivät syvästi sitä, että heidän sukulaisensa oli velho. Vernon-setä oli jopa sulkenut Harryn Hedwig-pöllön häkin riippulukolla, jottei Hedwig voinut kuljettaa viestejä velhojen maailmaan.

Harry ei muistuttanut vähääkään muuta perhettä. Vernon-setä oli iso ja kaulaton mies, jolla oli valtaiset mustat viikset. Petunia-täti oli hevosennaamainen ja luiseva. Dudley oli vaaleatukkainen, vaaleanpunainen ja possumainen. Harry puolestaan oli pieni ruipelo ja hänellä oli kirkaanvihreät silmät ja sysimusta tukka, joka oli alati pörrössä. Hänellä oli pyöreät silmälasit ja otsassa ohut salamanmuotoinen arpi.

Juuri se arpi teki Harrysta erityisen epätavallisen jopa velhomaailmassa. Arpi oli ainoa jälki Harryn salaperäisestä menneisyydestä, syystä jonka tähden hänet oli yksitoista vuotta sitten jätetty Dursleyn perheen kynnykselle.

Yksivuotiaana Harry oli jollain keinolla selviytynyt kirouksesta, vaikka sen oli langettanut kaikkien aikojen mahdollisin pimeyden velho lordi Voldemort, jonka nimeä useimmat noidat ja velhot yhä arastelivat lausua ääneen. Harryn vanhemmat kuolivat Voldemortin hyökätessä, mutta Harry sai vain salama-arven otsaansa ja jäi henkiin, ja jotenkin merkittävästi – kukaan ei ymmärtänyt miten – Voldemort menetti voimansa siinä rytäkässä kun ei onnistunutkaan tappamaan Harrya.

Siksi Harry silloin tuotiin äitivainajansa sisaren ja tämän aviomiehen kynnykselle. Sen jälkeen hän asui kymmenen

vuotta Dursleyn perheessä käsittämättä ollenkaan, miksi hän tuon tuostakin aiheutti kummia tapahtumia ilman että itse yritti mitään. Hän uskoi perheen kertomaan tarinaan, jonka mukaan hän oli saanut arven autokolarissa, jossa hänen vanhempansa kuolivat.

Mutta sitten – siitä oli kulunut tasan vuosi – Tylypahkasta lähetettiin Harrylle kirje ja totuus tuli ilmi. Harry meni velhojen kouluun, missä hän ja hänen arpensa olivat kuuluisia... kunnes lukuvuosi päättyi ja Harry joutui viettämään koko kesän Dursleyn perheessä, ja taas häntä kohdeltiin kuin koiraa joka on juuri piehtaroinut jossain haisevassa.

Nytäkään Dursleyt eivät lainkaan muistaneet, että päivä oli Harryn kahdestoista syntymäpäivä. Eihän Harry tietenkään ollut suuria toiveita elätellyt; Dursleyt eivät olleet koskaan antaneet hänelle kunnollista lahjaa, saati sitten kakkua – mutta ettei päivää huomattaisi ollenkaan...

Juuri silloin Vernon-setä rykäisi tärkeilevästi ja sanoi: ”No niin, kuten me kaikki jo tiedämme, tämä on erittäin merkittävä päivä.”

Harry kohotti katseensa uskaltamatta kunnolla luottaa korviinsa.

”Juuri tänä päivänä minä saatan solmia urani mittavimman sopimuksen”, Vernon-setä sanoi.

Harry haukkasi paahtoleivästään. Niistä typeristä päivälliskutsuistahan Vernon-setä tietysti puhui, hän ajatteli kitkerästi. Setä ei ollut kahteen viikkoon mistään muusta puhunutkaan. Joku rikas rakennuttaja oli tulossa vaimoineen päivällisille ja Vernon-setä toivoi saavansa häneltä valtavan tilauksen. (Vernon-sedän firma valmisti poria.)

”Meidän taitaa olla syytä kerrata vielä aikataulu”, Vernon-setä sanoi. ”Kaikkien täytyy olla asemissaan tasan kello kahdeksan. Petunia, sinä olet...?”

”Olohuoneessa”, Petunia-täti vastasi heti, ”odottamassa, että saan toivottaa vieraat sydämellisesti tervetulleiksi kotiimme.”

”Hyvä, hyvä. Entä Dudley?”

”Minä odotan, että saan avata oven.” Dudley väänsi naamansa rumaan, teennäiseen hymyyn. ”Saanko ottaa takkinne, herra ja rouva Mason?”

”He ihastuvat poikaan!” Petunia-täti kiljahti haltioissaan.

”Erinomaista, Dudley”, Vernon-setä sanoi. Sitten hän kääntyi Harryyn päin. ”Entä sinä?”

”Minä olen omassa huoneessani hiirenhiljaa niin kuin minua ei olisikaan”, Harry sanoi yksitoikkoisella äänellä.

”Aivan niin”, Vernon-setä tokaisi häijyisti. ”Minä ohjaan vieraat olohuoneeseen, esittelen sinut, Petunia, ja kaadan heille juotavaa. Kello kahdeksan viisitoista...”

”Minä ilmoitan, että päivällinen on katettu”, Petunia-täti sanoi.

”Ja Dudley, sinä sanot...”

”Saanko saattaa teidät ruokailuhuoneeseen, rouva Mason?” Dudley sanoi ja tarjosi lihavaa käsikynkkäänsä näkyttömälle naiselle.

”Minun täydellinen pikku herrasmieheni!” Petunia-täti niiskautti.

”Entä sinä?” Vernon-setä sanoi ilkeästi Harrylle.

”Minä olen omassa huoneessani hiirenhiljaa niin kuin minua ei olisikaan”, Harry sanoi tympääntyneenä.

”Täsmälleen. No niin, ja päivällisen kuluessa meidän on esitettävä muutama tehokas kohteliaisuus. Onko sinulla ehdotuksia, Petunia?”

”Vernon on kertonut, että te olette suurenmoisen taitava golfinpelaaja, herra Mason. Sanokaa nyt, mistä olette ostanut leninkinne, rouva Mason.”

”Mainiota. Dudley?”

”Käykö tämä: ’Koulussa meitä käskettiin kirjoittamaan aine jostain sankarista, jota ihailemme, ja minä kirjoitin teistä, herra Mason.’”

Se oli liikaa sekä Petunia-tädille että Harrylle. Petunia-täti pillahti itkuun ja halasi poikaansa, kun taas Harry sukelsi pöydän alle, etteivät muut olisi nähneet hänen nauravan.

”Entä sinä?”

Harry pinnisteli kasvonsa ilmeettömiksi ja tuli esiin pöydän alta.

”Minä olen omassa huoneessani hiirenhiljaa niin kuin minua ei olisikaan”, hän sanoi.

”Niin totta vie olet”, Vernon-setä sanoi painokkaasti. ”Masonit eivät tiedä sinusta mitään ja se on hyvä se. Kun päivällinen on syöty, sinä Petunia viet rouva Masonin olohuoneeseen kahville ja minä johdatan keskustelun poriin. Jos hiukankin lykää, sopimus on solmittu ja allekirjoitettu ennen Kymmenen uutisia. Huomenna tähän aikaan voimme jo ostaa lomaosakkeen Mallorcalta.”

Harry ei oikein jaksanut innostua mokomasta. Hän ei uskonut, että Dursleyt pitäisivät hänestä yhtään sen enempää Mallorcalla kuin Likusteritielläkään.

”Selvä – minä lähden kaupunkiin vuokraamaan smokit

Dudleylle ja minulle. Ja sinä”, hän ärisi Harrylle. ”Sinä pysyt poissa tätisi tieltä, kun hän siivoaa.”

Harry lähti takaovesta ulos. Päivä oli kirkas ja aurinkoinen. Hän käveli nurmikon poikki, rojahti istumaan puutarhapenkille ja lauloi hiljaa itselleen: ”Paljon onnea vaan... paljon onnea vaan...”

Ei kortteja, ei lahjoja, ja koko illan hän joutuisi olemaan kuin häntä ei olisikaan. Hän tuijotteli surkeana pensasaitaa. Hän tunsu olonsa yksinäisemmäksi kuin koskaan. Enemmän kuin mitään muuta Tylypahkassa, jopa enemmän kuin huipausta, Harry ikävöi parhaita ystäviään Ron Weasleytä ja Hermione Grangeria. He sen sijaan eivät ilmeisesti lainkaan ikävöineet Harrya. Kumpikaan ei ollut kirjoittanut kertakaan koko kesänä, vaikka Ron oli luvannut kutsua Harryn kyläänkin.

Lukumattomat kerrat Harry oli ollut aivan vähällä avata Hedwigin häkin lukon taikakonstein ja lähettää pöllöllä kirjeen Ronille ja Hermionelle, mutta se olisi ollut liian vaarallista. Alaikäisten velhojen oli kiellettyä käyttää taikakeinoja muualla kuin koulussa. Dursleyt eivät sitä tienneet, koska Harry ei ollut kertonut. Harry tiesi, että jos Dursleyt eivät pelkäisi että Harry taikoo heidät sittisontiaisiksi, he sulksivat hänet muutta mutkitta samaan portaitten alla olevaan komeroon, jossa hänen taikasauvansa ja luudanvartensa olivat. Ensimmäiset pari lomaviikkoa Harrysta oli ollut hauska mutista hiljaa itsekseen jotain siansaksaa ja katsella sitten, kun Dudley ampaisi pakoon niin nopeasti kuin läskeistä töppöjaloista lähti. Mutta Ronin ja Hermionen pitkä hiljaisuus oli eristänyt Harryn taikamaailmasta niin tyystin, että jopa Dudleyn härnäämisestä oli mennyt maku – ja nyt olivat

Ron ja Hermione unohtaneet hänen syntymäpäivänsäkin.

Hän olisi antanut vaikka mitä, jos olisi saanut kirjeen joltain tylypahkalaiselta. Keneltä tahansa noidalta tai velholta. Hän olisi lähestulkoon ilahtunut jopa arkkivihollisensa Draco Malfoyn näkemisestä, ihan vain varmistuakseen ettei kaikki sittenkin ollut vain unta.

Mutta ei Harryn ensimmäinen lukuvuosi Tylypahkassa pelkkää hupiakaan ollut. Lukuvuoden lopussa Harry joutui kasvokkain itsensä lordi Voldemortin kanssa. Voldemort oli kyllä pelkkä raunio entiseen verrattuna, mutta edelleen silti pelottava, juonikas ja vallanhimoinen. Harry livahti jo toisen kerran Voldemortin kynsistä, mutta vain täpärästi, ja yhä nyt kun tapahtumasta oli kulunut monta viikkoa, Harry heräsi usein keskellä yötä yltäpäältä kylmässä hiessä, jäi miettimään missä Voldemort mahtoi sillä hetkellä olla, muisti Voldemortin raivoiset kasvot ja isot mielipuoliset silmät...

Yhtäkkiä Harry kavahti siinä puutarhapienillä tikkusuoraksi. Hän oli tuijotellut hajamielisesti pensasaitaan – ja nyt pensasaita tuijotti takaisin! Lehtien joukkoon oli ilmestynyt kaksi valtaisa vihreää silmää.

Harry pomppasi seisomaan juuri kun nurmikon poikki kiiri pilkallinen huuto.

”Minä tiedän mikä päivä tänään on”, Dudley ilkkui lyllettäessään kohti Harrya.

Valtaiset silmät räpsähtivät ja katosivat.

”Mitä?” Harry kysyi irrottamatta katsettaan paikasta, jossa silmät olivat olleet.

”Minä tiedän mikä päivä tänään on”, Dudley toisti ja asettui aivan Harryn eteen.

”Niin sitä pitää”, Harry sanoi. ”Olet siis vihdoinkin oppinut

viikonpäivät?”

”Tänään on sinun syntymäpäiväsi”, Dudley härnäsi. ”Mikset sinä ole saanut yhtään korttia? Eikö sinulla ole yhtään ystävää siinä omituisessa paikassa?”

”Varo vähän, ettei äitisi vain kuule kun puhut minun koulustani”, Harry sanoi hyisellä äänellä.

Dudley nyki housujaan ylemmäs, sillä ne valuivat lihavaa takamusta alas.

”Miksi sinä tuijotat pensasaitaa?” hän kysyi epäluuloisesti.

”Yritän päättää, millä loitsulla voisin helpoiten sytyttää sen tuleen”, Harry sanoi.

Dudley perääntyi kompastellen ja hätäntynyt ilme lihavilla kasvoillaan.

”S-sinä et v-voi – isä on sanonut, ettet sinä saa t-taikoa – isä sanoi, että hän ajaa sinut pois – eikä sinulla ole mitään muuta paikkaa minne menisit – sinulla ei ole ainuttakaan ystävää joka huolisi sinut –”

”Ketkutti metkutti!” Harry kivahti. ”Hokkus pokkus... koukero kiemura...”

”ÄITIIIIII!” Dudley ulvoi ja säntäsi jalkoihinsa kompuroiden sisälle. ”ÄITIIII! Se tekee sitä!”

Harry sai maksaa kalliisti hupihetkestään. Koska sen paremmin Dudley kuin pensasaitakaan ei ollut kärsinyt vahinkoja, Petunia-täti tiesi, ettei Harry ollut oikeasti taikonut, mutta Harry joutui silti kumartumaan nopeasti, kun Petunia-täti tähtäsi hänen päähänsä mojovan iskun saippuaisella paistinpannulla. Sitten Petunia-täti määräsi Harryn töihin ja ilmoitti, ettei tämä saisi ruokaa ennen kuin työt olisi tehty.

Dudley ahmi jäätelöä ja vetelehti katselemassa, kun Harry pesi ikkunat ja auton, leikkasi nurmikon ja kitki kukkapenkit, siisti ja kasteli ruusut ja maalasi puutarhapenkin uudestaan. Aurinko räkytti kuumana ja poltti Harryn niskaa. Harry tiesi, ettei hänen olisi pitänyt tarttua Dudleyn syötiin, mutta Dudley oli osunut juuri siihen asiaan, jota Harry oli itsekkin pohtinut... ehkei hänellä tosiaan ollut yhtään ystävää Tylypahkassa.

”Kunpa joku näkisi kuuluisan Harry Potterin nyt”, hän ajatteli raivoissaan levittäessään lantaa kukkapenkkeihin selkää särkien ja hiki pitkin kasvoja noruen.

Kello oli puoli kahdeksan illalla, kun hän viimein uupuneena kuuli Petunia-tädin kutsuvan häntä.

”Tule tänne! Ja kävele sanomalehtien päällä!”

Harry meni mieluusti hohtavan keittiön tarjoamaan varjoon. Jääkaapin päällä oli illan jälkiruoka: valtava keko kermavaahtoa ja sokeroituja orvokkeja. Porsaspaisti tirisii uunissa.

”Syö äkkiä! Masonit tulevat kohta!” Petunia-täti tiuskaisi osoittaessaan kahta leivän viipaletta ja juuston kikkaraa, jotka olivat keittiön pöydällä. Hänellä oli jo lohenpunainen juhlamekko yllään.

Harry pesi kätensä ja kävi käsiksi säälittävään illalliseensa. Heti kun hän oli syönyt, Petunia-täti nappasi hänen lautasensa. ”Yläkertaan! Vauhtia!”

Kun Harry kulki olohuoneen oven ohi, hän näki vilauksen smokkipukuisista Vernon-sedästä ja Dudleysta. Hän oli juuri ehtinyt yläkerran porrastasanteelle, kun ovikello soi ja Vernon-sedän ärhäkkä naama ilmaantui portaitten alapäähän.

”Muista, poika – yksikin äännähdys...”

Harry sipsutti varpaisillaan omaan huoneeseensa, pujah-
ti hiljaa ovesta, sulki oven perässään ja heittäytyi sängylleen.

Harmi vain, että joku istui jo siinä.

DOBBY VAROITTA

Harry ei huutanut ääneen, mutta vähältä piti. Sängyllä könnötti pieni olento, jolla oli isot lepakkomaiset korvat ja tennispallon kokoiset vihreät mulkosilmät. Harry tajusi heti, että juuri sen hän oli aamulla nähnyt katselevan pensasaidasta.

Kun he tuijottivat toisiaan, Harry kuuli Dudleyyn äänen eteisestä.

”Saanko ottaa takkinne, herra ja rouva Mason?”

Olento luikahti sängyltä lattialle ja kumarsi niin syvään että sen pitkän kapean nenän pää kosketti mattoa. Harry pani merkille, että sen päällä oleva vaate näytti vanhalta tyyntyyliinalta, johon oli repäisty aukot käsivarsia ja jalkoja varten.

”Öh – päivää”, Harry sanoi arasti.

”Harry Potter”, olento vastasi kimakalla äänellä, jonka Harry uskoi hyvinkin kantavan portaita alakertaan. ”Kovin kauan on Dobby toivonut että saa tavata hänet... Kylläpä on suuri kunnia...”

”K-kiitos”, Harry sanoi, hivuttautui seinänviertä pöytänsä luo ja vajosi tuoliin Hedwigin viereen. Hedwig nukkui isossa häkissään. Harry olisi halunnut kysyä: ”Mikä sinä

olet?” mutta hän arveli, että se olisi kuulostanut epäkohteliaalta, ja kysyi siis: ”Kuka sinä olet?”

”Dobby. Dobby vain. Kotitonttu Dobby”, olento sanoi.

”Ai – niinkö?” Harry sanoi. ”Hm – en halua olla töykeä tai sellaista, mutta – tämä ei ole oikein hyvä hetki siihen, että huoneessani on kotitonttu.”

Petunia-tädin kimeä tekonauru kiiri ruokailuhuoneesta. Tonttu painoi päänsä.

”En tarkoita, ettei minusta ole kiva tutustua sinuun”, Harry sanoi nopsasti, ”mutta, hm, tulitko tänne jostain erityisestä syystä?”

”Voi kyllä, tulin minä”, Dobby sanoi totisena. ”Dobby tuli kertomaan hänelle... tämä on vaikeaa... Dobby ei tiedä mistä aloittaa...”

”Istu alas”, Harry sanoi kohteliaasti ja viittasi sängylle.

Hänen kauhukseen tonttu pillahdi itkuun – erittäin äänekkääseen itkuun.

”I-istu alas!” se vollotti. ”Ei koskaan... ei milloinkaan...”

Harrysta tuntui että alakerran äänet vaimenivat.

”Anteeksi”, hän kuiskasi. ”En tarkoittanut loukata sinua.”

”Loukata Dobbya!” tonttu nyyhkäisi. ”Kukaan velho ei koskaan ole sanonut Dobbylle istu – niin kuin samanvertaiselle.”

Harry yritti suhista ”Shh!” ja näyttää lohduttavalta samaan aikaan. Hän auttoi Dobbyn takaisin sängylle, missä se sitten istui ja hikkasi ja näytti isolta ja kamalan rumalta nukelta. Lopulta se rauhoittui ja nauhlitsi suurten silmiensä katseen tiukasti Harryyn ilme täynnä vetistelevää ihailua.

”Et ole tainnut usein tavata kunnollisia velhoja”, Harry sanoi yrittäen piristää Dobbya.

Dobby pudisti päätään. Sitten se yhtäkkiä loikkasi pystyyn ja alkoi paukuttaa päätään raivokkaasti ikkunaan ja huutaa: ”Tuhma Dobby! Tuhma Dobby!”

”Lopeta – mitä sinä teet?” Harry suhahti, ponnahti ylös ja veti Dobbyn takaisin sängylle. Hedwig oli herännyt ja rääkäissyt tavallista kovemmalla äänellä ja hakkasi nyt hurjasti siipiään häkkinsä kaltereihin.

”Dobbyn oli pakko rangaista itseänsä”, sanoi tonttu, jonka silmät olivat menneet lievästi kiertoon. ”Dobby melkein puhui pahaa perheestänsä.”

”Perheestäsi?”

”Siitä velhoperheestä, jota Dobby palvelee... Dobby on kotitonttu – pakko palvella samaa kotia ja samaa sukua ikuisesti.”

”Tietävätkö he, että sinä olet täällä?” Harry uteli.

Dobby värisi.

”Oi voi sentään, eivät tiedä. Dobbyn täytyy rangaista itseänsä hyvin tuskallisesti, koska tuli Harry Potterin luokse. Dobbyn täytyy jättää korvat uuninluukun väliin sen takia. Jos he joskus saavat tietää...”

”Mutta eivätkö he huomaa, jos sinä jätät korvasi uuninluukun väliin?”

”Dobby ei usko sitä. Dobby joutuu vähän väliä rankaisemaan itseänsä jostakin. He antavat Dobbyn tehdä sen. Joskus he muistuttavat, että pitää antaa lisää rangaistuksia.”

”Mikset lähde sieltä? Karkaa?”

”Kotitonttu täytyy vapauttaa. Eikä se perhe vapauta Dobbya koskaan. Dobby palvelee sitä perhettä kunnes kuolee.”

”On punottu juoni, Harry Potter.

Juoni, joka aiheuttaa kamaluuksia tänä vuonna Tylypahkan noitien ja velhojen koulussa”, kuiskasi Dobby, joka oli yhtäkkiä alkanut vapista kultaaltaan. ”Dobby on tiennyt siitä monta kuukautta. Harry Potter ei saa mennä vaaraan. Hän on liian tärkeä, on!”

FSC
www.fsc.org

MIX

Paper from
responsible sources
FSC® C021394

L84.2, N84.2 • www.tammi.fi
pottermore.com
ISBN 978-952-04-0182-5

9 789520 401825

WIZARDING
WORLD